

saa vidt jeg forstod det efter Meddelelser i Dagspressen, havde sagt, at han egentlig selv havde den allerstørste Sympati for det foreslaaede nye Daabsritual. Men alligevel mente den højtærede Kirkeminister, at han maatte afslaa Andragendet, og han begrundede dette med, at i Ritualforslaget havde Menighedens Tro ikke fundet et tilstrækkelig klart Udtryk, og han vilde henstille, at man indgik med et nyt Andragende, hvor Menighedens Tro altsaa kunde finde et mere klart Udtryk; saa vilde den højtærede Minister tage dette under velvillig Overvejelse, naturligvis under Hensyntagen til, at man ikke kom i Uoverensstemmelse med Grundlovens § 3. Jeg maa sige, at denne Begrundelse fra den højtærede Kirkeministers Side har forundret mig noget. Vilde det dog ikke være rimeligt at lade Ryslinge Valgmenighed selv afgøre, hvorvidt det af den foreslaaede Daabsritual var i Overensstemmelse med dens Tro eller ej? Burde det ikke være en privat Sag, og skulde man egentlig ikke have ventet, at den højtærede Kirkeminister i høj Grad maatte betragte dette som en privat Sag? Lige efter at dette Afslag var givet, maatte man jo desværre opgive Haabet om, at der kunde naas frem, at Ryslinge Valgmenighed kunde opnaa, hvad den søgte om. Men jeg blev glædeligt overrasket ved at læse et Interview med den højtærede Kirkeminister og, saa vidt jeg ved, med en af vore Biskopper, og navnlig ved at læse et meget udførligt Interview med den højtærede Socialminister, Hr. Borgbjerg, et Interview, hvori den højtærede Minister fremsatte en hel Del Udtalelser, som jeg er saa fuldkommen enig med den højtærede Minister i. Her omtalte Ministeren ogsaa en Mulighed for at faa Spørgsmaalet løst, nemlig derved, at Ryslinge Valgmenighed indgik med et nyt Andragende om, at Ritualaet maatte bevilges for Ryslinge Valgmenighed alene, og jeg kan vel dertil føje: ogsaa for dem, der, som den højtærede Kirkeminister, fandt, at det var et smukt Ritual og gerne vilde have det brugt, om de dertil kunde formaa en Præst. Det, som jeg nu gerne vilde spørge den højtærede Kirkeminister om, er, om han, hvis der indgaar et saadant Andragende fra Ryslinge Valgmenighed, da vil tage med Velvillie derpaa, saaledes at Ryslinge Valgmenighed kan faa Lov til at bruge det Ritual, som den ønsker at bruge, og saaledes at de enkelte Mennesker, der rundt omkring i Landet ønsker at bruge det, ogsaa kan faa Lov dertil, naar de kan formaa en Præst til at bruge det ved Daab.

Jeg ser, at nogle af vore Biskopper har betegnet det foreslaaede Ritual som uredeligt. Jeg tror nu imidlertid, at de paagældende Biskopper bliver nødt til at ændre deres Dom i saa Henseende, hvis de ikke selv vil komme i alt for nært Forhold til det uredelige. Det kan jo nemlig ikke være de paagældende Biskopper ubekendt, at der rundt om i Landet sidder Præster, som har teologiske Meninger, der ligger meget nær op ad de Meninger, som er fremsat af Pastor Rørdam i Ryslinge, ja, maaske for en Dels Vedkommende ligger et godt Stykke til venstre derfor, et godt Stykke længere ude i liberal Retning. Jeg behøver i saa Henseende kun at nævne een, det er oven i Købet en Provst, som selv skal føre Tilsyn med Præsterne i Provstiet, nemlig Provst Villtoft i Huseby paa Lolland. Han udgav i 1917 en Bog, som hedder „Jesu Opstandelse og Himmelfart“, og han fremsætter i denne Bog højst besynderlige Meninger om Opstandelsen. Nu vil jeg gerne spørge, om man finder, at Redeligheden er paa Provst Villtofts Side, naar han uden at tage noget som helst Forbehold bruger Trosbekendelsen, medens man derimod stempler Ryslinge Valgmenigheds Forslag til et nyt Daabsritual som uredeligt, fordi det tager et Forbehold, idet det siger, at enhver maa bekende sin Tro, som han kan det for Guds Ansigt. Ja, jeg tror ikke, at Svaret kan være tvivlsomt, og jeg tror, at Biskopperne efter nøjere Eftertanke maa komme til det samme Resultat. Jeg ønsker ikke — og ingen ønsker —, at der skal gøres Provst Villtoft nogen Fortrød. Der er heller ingen af Biskopperne, der ønsker dette. Men saa maa Biskopperne ogsaa ændre deres Dom over Ryslinge-Ritualet, som netop er sprunget ud af Trangen til fuld Redelighed. Naar jeg nævner Provst Villtoft i denne Forbindelse, er det for øvrigt „Kristeligt Dagblad“, der har givet mig Foranledningen dertil, idet „Kristeligt Dagblad“ for i Lørdags i en Artikel, der har til Overskrift: „Hvor længe kan det gaa?“, spørger om, hvor længe man kan taale i den danske Folkekirke Mænd som Provst Villtoft i Huseby, Pastor Rørdam i Ryslinge og Pastor, Dr. Kure oppe i Ugilt i Vendsyssel, som nylig har holdt Foredrag her i Byen. „Kristeligt Dagblad“ spørger: Hvor længe kan det gaa, at saadanne Mænd upaataalt kan faa Lov til at fremsætte saadanne Meninger, som de har fremsat? „Kristeligt Dagblad“ er klar over, at der ikke er noget at opnaa ved at drage Sagen frem for Højesteret. Det har Arboe Rasmussen-Sagen dog klarligen bevist, at Højesteret